71 16.

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ,

Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

CARDINALITIIS DISPUTATIONIBUS, manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis duodecimâ mensis Novembris, Anno Domini M. DCC. LXI.

M. PETRO ARCELIN, Doctore Medico, Præside.

An Epilepsiæ rara Venæ Sectio?

I.

EPILEPSIA varias subit denominationes: modò *morbus caducus*, modò *comitialis* (*a*); nunc *lunaticus* (*b*), nunc *sonticus* (*c*); hìc *sacer*, illìc *herculeus*; à quibusdam *morbus major* (*d*), ab aliis *puerilis*, nuncupatur. Quoad speciem, *perfecta*, vel *imperfecta*, *idiopathica*, vel *sympathica*, *hæreditaria*, vel *congenita*, & *adventitia*, nomine indigitatur. Num semel, vel pluriès redeunt *Paroxismi*? Statis recurrunt-ne intervallis, vel non? Cautè attendas, ne *insultus Epilepticos* ferè semper *acutos*, cùm Epilepsiâ *intermittente* ac *chronicâ*, Paroxismos *periodicos*, cum *erraticis*, confundas. Caveas ne pro *Catalepsi*, *Apoplexiâ*, *Paralysi*, &c. sumatur Epilepsia. Perculso quasi fulmine epileptico, subita malorum ilias sobolescit. Horrenda catervatim symptomata se produnt. Silent enim sensus tùm externi, tùm interni; motu involuntario vicibus concutiuntur reciprocis, quidam vel omnes musculi: hìnc visu horrendum! *Spasmi*, illìnc *Tetani* singulares Paroxismum concomitantes; hìc *Emprosthotoni*, illìc *Opisthotoni*: *ex ore spuma moventur* (*e*): aliquandò convellitur *maxilla* inferior; quandòque *palpebræ*. Quid nunc mirum, Epilepsiam tam sævis, tamque variis symptomatibus stipatam, *Diis*, *Dæmonibus*, *incantamentis* (*f*), adscriptam sæpè fuisse? Reapsè quid causâ detegendâ magis arduum? Quid fabricâ Encephali intricatius? Quis tanti visceris rectè callet usus? *Diathesis* (*g*) Epilepsiæ idiopathicæ *proegumenica* in sensorio communi hæret; latet recondita, donec *principium* reddatur *actuosum*: in aliis tardiùs; in alteris celeriùs. Sæpè dormit iners semen morbosum *in genitore, dùm ex avo derivatur in nepotem* (*i*). Genuinam (ex tot & tantis) quantùm in te erit, detegas causam. Locus affectus non te lateat. An vitium delebile, nec-ne, tunc dijudicabis. *Prognosis* certior; felicior *therapeia* tibi inerit. Ut variæ sunt causæ, sic varia curandi methodus; quantò numerosiores illæ, tantò hæc difficilior. Dùm innumeris locupletatur Medicina remediis; Quot arcana tamen, quot specifica jactat unusquisque! sed sæpè incassùm. Falsum pro vero captat; sic fallendo fallitur. *Cortex peruvianus* aliis, alteris *Opium* arridet; quidam *Oleum Dippellii*, alii *Ungulas Alcis* extollunt: multi *Emetica*, *Cathartico-Emetica*

(*a*) Q. Seren. Sammon. p. 162.

(*b*) De causis & signis morbor. diuturnor. lib. I. C. IV. p. 28.

(*c*) *Aul. Gell.* noct. Attic. lib. XX. C. I.

(*d*) *Celsus*, Lib. III. cap. XXIII. p. 172.

(*e*) *Celsus*, de Medicin. lib. III. cap. XXIII. p. 172.

(*f*) *Boerhaav.* Aphor. §. 1072.

(*g*) *Vanswiet.* Com. p. 402. Lin. 11. §. 1074. Tom. III.

(*h*) Ibid.

(*i*) *Boerhaav.* Aphor. §. 1075.

prædicant : ferè omnes ad *venæ sectionem*, ut ad sacram anchoram confugiunt. At dubites ? Non enim sæpè celebranda hæc operatio, si plerùmque inutilis evadat, raròque expers sit periculi.

II.

UT diversæ causæ, sic sedes diversa, item immanes miris modis pullulant effectus : si sileant sensus, dùm convelluntur musculi, en signum *pathognomonicum*. Patet exindè *causam proximam esse nimiam cerebri in nervos motorios, nullam in sentientes actionem* (a). In Encephalo hærere sensuum & motuum primam originem in Physiologicis (b) demonstratur. In quibus verò Encephali locis, hoc nondùm (c) evincitur. Observationes practicæ varias inesse sedes, sat abundè arguunt. Quandòque enim aboletur motus, superstite sensu : quandòque perit sensus, motu manente incolumi. Quidquid ergò hìc effluxum fluidi nervei intercipiet, illìc motu augebit accelerato, ansam Epilesiæ dabit. Etsi nota cunctis causarum in *proximas* & *remotas*, divitio : quàm vastum hæc doctrina theoriæ praxique campum aperit ! Iners sæpè latet causa *prædisponens* ; à causis *procatarcticis* expergefacta, strages edit. Triplex Epilepsiæ (d) species ; hanc arguit diversitas loci : in cerebro nempè, *circà* (e) *ventriculum* ; vel in aliâ corporis parte. Cerebrum immediatè adoriuntur-ne causæ ? Uti exostoses, concretiones skirrosæ, polyposæ, glandula pituitaria tumefacta *, depressiones cranii, anevrismata, varices, spicula, humores nimiùm ventriculos irrorantes, ibique stagnantes, vermes in duræ matris processibus nidulantes, argentum vivum, gummata venerea, nimia moles, mollities-ve cerebri, &c. tot sunt causæ ad Epilepsiam exquisitè prædisponentes ; quas in actum excitant sequentes : harum plurimas parit ventriculus, ut vermes, saburras in primis viis hospitantes ; cæteræ ex aliis corporis partibus scaturiunt, ut sanguis spissus, crudus, plethora, calor, motus, animi pathemata, venus, passio hysterica, dentitio, venena, retenta, variolæ, materies ulcerosa per *metastasim* deposita, materia arthritica, affectus, *aura frigida*, dictus, ex inferioribus ad cerebrum recurrens. In Encephalo residet-ne organica labes ? Potest sublevari, non eradicari. Remotas sedulò effuge causas. Improvisis auxiliis, sopitam ne commoveas diathesim. Si mittas sanguinem, raro effundas, ne nimiùm effusus inutilis evadat, quin-imò noceat, si exindè citiùs recurrant quandòque Paroxismi, ægrotantisque res in pejus ruant.

(a) Boerhaav. Aphor. §. 1076.
(b) Boerhaav. Instit. Medic. §. 284.
(c) Vanswiet. Comm. pag. 455. Lin. 1 §.1086. Tom. III.
(d) De Loc. affect. lib. 3. c. XI. Charter. Ibid. p. 445.
(e) Vanswiet. Comm. pag. 410. Lin. VI. §. 1075. Tom. III.

III.

COGNITIS causis, Epilepsiæ determinatâ specie, quæ Paroxismos præcedunt, comitantur, subsequuntur, patescent. Prodromos præsertim pensites : causæ sedem prænuntiant. Duo sunt tempora per periodos recurrentia. In uno vita manet intacta ; in altero minimè. An remedia cessante vel vigente Paroxismo celebranda ? Et quænam ? Certus-es-ne de vitio hæreditario, congenito, de malâ cerebri conformatione ? Quid ages ? Ferè nihil. Causas semen morbosum quiescens, expergefacientes, quantùm in te erit, amove. Quibus armis ? Num in primis viis hospitatur saburra, an vermes nidulantur ? Remediis propriis eneca, elimina. Si assuetæ adsint causæ, uti venus, crapula, inedia, vividæ animi affectiones, meditatio profunda, &c. fortiter oppugna. Cui inserviret venæ sectio ? Vitium indelebile idiophaticum emendaret-ne ? An saburram in ventriculo, intestinis-ve stagnantem emendaret ? Num vermes enecaret ? Aliis procatarcticis obstisteret-ne causis ? Ictibus, contusionibus perculsum-ne fuit cranium ? Num intropremitur ? Mala detegas. Instrumenta, uti terebram, volsellas, forfices, vectem auxilio advoces. Cui hìc usui phlebotomus ? Luxuriantes irrepunt-ne humores ? Loca inassueta perluit-ne cruor ? Exitum, quantùm in te, præbe commodum. Cur illìc venam secares ? Si insultu Epileptico laborent pueri ; victus, aëris mutatio sæpè sola sufficiunt. Sic Hippocrates inquit (a), *quibus comitialis affectus antè pubertatem oboriuntur, de-*

(a) Aphor. Sect. 5. n. 7. Charter. to. IX. part. II. pag. 197.

* Sic reperta fuit in cadavere unius Narbonensis Archiepiscopi. An causa Epilepsiæ ? an effectus ?

tessum sortiuntur ; quibus verò quintum & vigesimum annum agentibus oboriuntur , iis plerùmque commoriuntur. Uti à teneritudine, nimiâque Encephali mole pendet ista labes, ætatis sæpè augmento emendatur. Si terror ansam dederit ; curatu difficilior : ad roborantia, stomachica, antispasmodica confugiendum. Si doleant dentibus ex alveolo ægrè emergentibus ; ne convellantur, tensam scinde gingivam. Ad hæc quadrat-ne phlebotomia ? Si à nervis pendeat comitialis affectus, sola antispasmodica præcipuè olea animalia in usum veniant. Humores quâdam acredine vitiati, remediis *paregoricis*, demulcentibus, leniter evacuantibus, mutentur, extrudantur. Quorsùm hìc venæ sectio ? Si nimiâ spissitudine præpolleat sanguis, inspissantes debellentur causæ ; dilutior *aquosis*, *aperientibus è regno minerali* desumptis, reddatur fluidior. Quæ excernenda num retinentur ? Sola *Epispastica*, evacuantia sola competunt, modò per loca assueta excernantur. Si è crure * quasi formicando ascendat aura frigida ; sola sæpè cohibet ligatura (*b*). Non-ne supervacanea venæ sectio ? An noceat, nunc perpendendum. (*b*) Medical. essays. tom. IV. n XXVII. pag. 416.

IV.

SANGUINIS missionem non requiri, descriptarum suprà causarum evincit syndrome ; nocere, si nimiùm huic indulgeas, plurimi testantur Auctores. Lis adhuc sub Judice foret, nì observationes nobis faverent clinicæ. Nostræ enim assertionis veritatem experientia probat, ut & ratio fulcit. Mulier trigesimum circiter annum agens, Epilepsiâ laborabat adventitiâ. Incipiente morbo, rariores recurrebant Paroxismi. Cura tanti mali commissa Chirurgo. Quotiès ad ægrotantem accedebat, totiès vena secabatur ; & quò frequentiores insultus, eò frequentior sectio. Chirurgi tandem, semet-ipsius pertæsa, suisque molesta, propter inopiam, è Provinciâ in Parisiense Nosocomium generale defertur. Ibì suæ sorti relictâ, brevi sic remisère Paroxismi, ut sanatam se autumaret ægra. Elapso biennio, patriam petit. Reditæ Paroxismi redeunt ; repetuntur venæ sectiones, magisque ac magis ingravescente morbo, tandem in convulsionibus vitam cum sanguine effundit. Ex nimiâ igitur sanguinis detractione convulsivos sæpè exoriri motus, manifestum est. Animalibus insuper dùm jugulantur, idem demonstratur. Morbi causam repetitis venæ sectionibus revellere ne confidas ergò. Hæc enim magis infigitur ; ità ut vel jam aboleri nequeat, vel minimâ etiam occasione datâ ad resurgendum promptior evadat. Quin-imò debilitatur cerebrum, pervertuntur digestiones, quibus læsis tot Epilepsiæ species scaturiunt. Sanguis ipse-met, cæterique humores spiritibus orbati, lentiores solitas percurrunt vias, meandros cerebri difficilè permeant, torpent inertes, in causam hærentem, minùsque expugnabilem non ampliùs arrietant. Sic depresso sensìm Encephalo, liquidis tardiùs manantibus, quid mirum, si Epilepsia sæviores agat tragœdias ; si diutiùs perseverent Paroxismi, graviùsque redeant & celeriùs !

V.

AST inquies : causa Epilepsiæ plerùmque primitiva habetur plethora. In venæ sectione sola reperitur medela. Hæc parùm militant. Non lateat quænam sit plethoræ species, an vera, an spuria, an ab humore malâ diathesi peccante, nimiùmque luxuriante ; an ut causa prædisponens, vel ut occasionalis haberi valeat. Antè Paroxismum redundare sanguinem, evincunt-ne signa ? Libenter, detrahe. Sed quàm rara se offert occasio ! Cæterùm, adsit plethora. Dat-ne ansam Epilepsiæ, ut causa remota ? Pro momento evanescit venæ sectione, sed brevi resurget. Si pro instanti sublevetur Epilepticus, brevi longior, crudelior sæviet Paroxismus. Experientiâ constat quotidianâ obesitatem fieri adhuc nimiam, si eam repetitis venæ sectionibus, præcavere tentes. Sic non minuitur plethora, sed minuuntur vires : tunc debilitato vasorum oscillatorio motu, irrepunt quaquaversùs humores ; minùs quatiuntur, promiscuè confunduntur ; stagnant : Secretiones turbantur ; liquores coinquinantur : undè malorum præsertìm chronicorum

* Miro modo debellatum fuit hoc vitium. Medicus in crus scalpellum adegit ; in fundo vulneris invenit corpus durum ; à musculis separavit ; discidit nervum, cui insidebat illud ; eduxit : mox libera evasit ægra (*c*). (*c*) Videlocum citatum

origo. Adest-ne plethora immediata Epilepsiæ causa? Quod conceptu haud facile? Non-ne potiùs produceretur apoplexia? Uti plethora generalis, æqualiter comprimeret cerebrum: quis enim hìc nimiam, illìc nullam determinaret actionem? Si semel Paroxismum excitaret, tunc insultûs Epileptici, non Epilepsiæ, nomen veniret. Nothâ laborant-ne Epileptici plethorâ? Quod rarò evenit, nisi vigente Paroxismo; tunc ne sæpiùs aperias venam, licèt quasi laqueo strangulati se prodant miseri. Motus autumans compescere spasmodicos, ipsasmet convulsiones, apoplexiam time: *Vitando Charybdym, ne incidas in Scyllam.* Perversa humorum diathesis, horumque nimia quantitas, est ferè unica Epilepticorum (si ità loqui fas est) plethora, *Cacochimia* titulo, recensenda. Procùl hìnc igitur frequentioris in Epilepsiâ phlebotomiæ sectatores; cùm hæc plerùmque inutilis sit, ac ferè semper noceat.

Ergò Epilepsiæ rara Venæ Sectio.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Henricus-Michaël Missa, militarium Nosocomiorum ad Regis exercitum Medicus.

M. Joannes-Baptista Hatté.

M. Joannes-Nicolaus Millin de la Courveault.

M. Henricus-Jacobus Macquart, Bibliothecæ Facultatis Præfectus.

M. Theophilus de Bordeu, Eques, Nosocomii Regis & Militaris Baregiensis Medicus designatus.

M. Petrus-Abrahamus Pajon de Moncets, Eques, Societatis litterariæ Catalaunensis Socius.

M. Benjamin-Ludovicus Lucas de Laurembert.

M. Leander Peaget, Consiliarius Medicus Regis ordinarius in ejus Castelleto.

M. Ludovicus-Alexander Vieillard.

Proponebat Parisiis LUDOVICUS-GILBERTUS BOYROT DE JONCHERES, Bituricensis, Doctor Medicus Monspeliensis, Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, Theseos Auctor. A. R. S. H. 1761.

A SEXTA AD MERIDIEM.

Typis Viduæ QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1761.